

HET VOORKOMEN VAN DE TAIGABOOMKRUIPER *CERTHIA FAMILIARIS* IN 1972 EN 1973

On the occurrence of Treecreepers *Certhia familiaris* in 1972 and 1973

EDUARD R. OSIECK

INLEIDING

In de herfst van 1972 vond in Nederland een ware „invasie” plaats van Taigaboomkruipers *Certhia familiaris*. In totaal werden drie vondsten, 25 ringvangsten en 28 waarnemingen geregistreerd welke betrekking hadden op tenminste 69 exemplaren. Eerder was deze soort slechts tweemaal met zekerheid in ons land vastgesteld. Het eerste geval betrof een waarneming van een zingend exemplaar op 27 december 1967 te Zeddam (De Bruin 1969). Het tweede geval was een vondst op 24 december 1971 te Spaubeek (Limburg), die betrekking had op de nominaatvorm uit Noord en Oost Europa (Van Marle *et al.* 1973).

Dit artikel beschrijft het voorkomen van de Taigaboomkruiper in 1972 en 1973 in Nederland en geeft een overzicht van het verloop van de najaarstrek in andere delen van Europa. Het grote aantal waarnemingen van deze soort ging gepaard met een opvallende talrijkheid van het Goudhaantje *Regulus regulus* tijdens de najaarstrek. De mogelijke oorzaken van dit talrijke voorkomen zullen later worden besproken (Osieck in prep.).

METHODE

Het voorkomen van de Taigaboomkruiper in 1972 (en 1973) is beschreven aan de hand van waarnemingen en ringvangsten, die beschikbaar werden gesteld door de Commissie voor de Nederlandse Avifauna (CNA) en het Vogeltrekstation. Aan de hand van de beschrijvingen die de waarnemers hebben opgesteld, is van alle gevallen nagegaan of ze voldoende gedocumenteerd zijn. Dit is niet alleen uit avifaunistisch oogpunt noodzakelijk (*cf.* Wallace 1970), maar ook omdat de Taigaboomkruiper vooral in het veld moeilijk is te onderscheiden van de algemeen in Nederland voorkomende Boomkruiper *Certhia brachydactyla* (Osieck 1975).

Bij de beoordeling is er vooral op gelet of wenkbrauwstreep en onderzijde voldoende en juist waren beschreven (zie Osieck 1975). Geluid en kleur van de bovenzijde kunnen als aanvullende kenmerken worden beschouwd. Waarnemingen waarvan de beschrijving als niet origineel werd ervaren, zijn terzijde gelegd. Onvoldoende gedocumenteerde waarnemingen zijn opgenomen in de Appendix, evenals die welke waarschijnlijk op de Boomkruiper betrekking hadden.

Uit correspondentie met instituten en ornithologen en uit de literatuur is informatie verzameld over het verloop van de najaarstrek in Noord en Midden Europa. Deze informatie heeft het nadeel dat ze erg heterogeen is. De waarnemingen en ringvangsten van permanent bemande stations zijn het meest

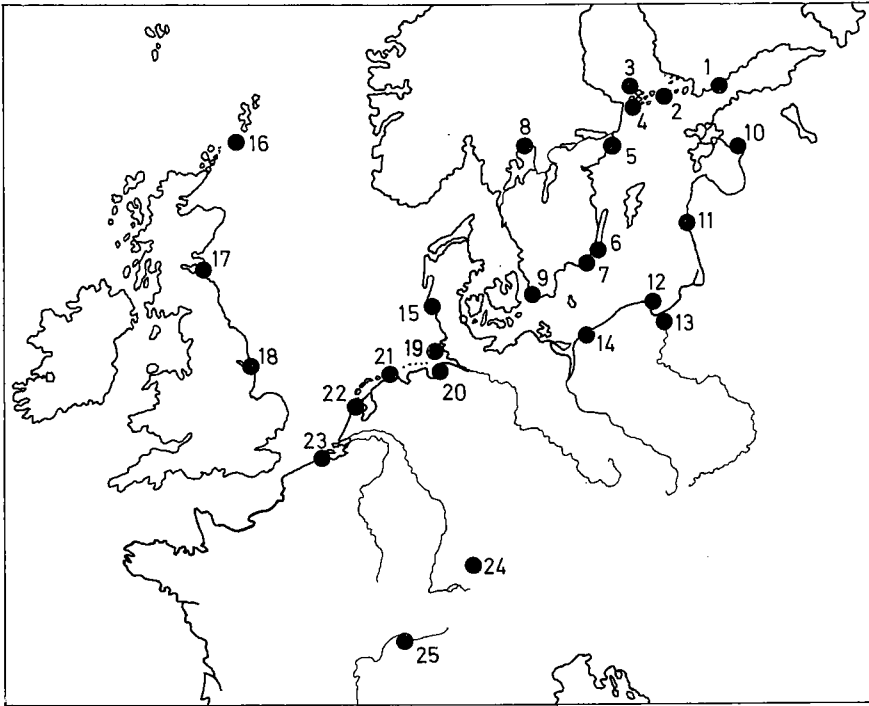

Fig. 1. Ligging van een aantal belangrijke waarnemings- en ringstations in Noord en Midden Europa.

Situation of bird observatories and ringing stations in northern and central Europe.

1. Rönnskär, 2. Jurmo, 3. Signilskär, 4. Lågsjär, 5. Hartsö-Enskär, 6. Ottenby, 7. Torhamn, 8. Hammarö, 9. Falsterbo, 10. Kabli, 11. Pape, 12. Hel, 13. Mierzeja Wiślana, 14. Bukowo, 15. Blåvand, 16. Fair Isle, 17. Isle of May, 18. Spurn, 19. Helgoland, 20. Insel Neuwerk, 21. Schiermonnikoog, 22. Castricum, 23. Zwin, 24. Randecker Maar, 25. Col de Bretolet.

waardevol. In Fig. 1 is de ligging van een aantal belangrijke vogelstations weergegeven.

HET VOORKOMEN IN NEDERLAND IN 1972 EN 1973

De vondsten en ringvangsten zijn in chronologische volgorde weergegeven in Tabel 1. Tenzij anders vermeld heeft ieder geval betrekking op één exemplaar. Deze gevallen zijn redelijk tot goed gedocumenteerd, met uitzondering van de vangsten tussen 11 en 21 oktober op Schiermonnikoog. De 20 niet gedocumenteerde vangsten lijken om de volgende redenen toch aanvaardbaar: (1) twee exemplaren die op 14 oktober op Schiermonnikoog zijn verongelukt en worden bewaard in het Zoölogisch Museum te Amsterdam, behoren zeker tot *Certhia familiaris*.

(2) tussen 19 en 21 oktober werden op Schiermonnikoog in totaal 9 Taiga-

Table 1. Ringvangst en vondsten van Taigaboomkruipers in 1972. * = vondst
 Table 1. Records of Treecreepers *Certhia familiaris* in 1972 examined in the hand.
 * = birds found dead

25/9	*Vlieland, Kroonspolders (H. M. van Eck en G. C. Boere)
29/9	Schiermonnikoog, Kooibos (J. A. Smits)
2/10	" " (J. A. Smits)
8/10	Zuidelijk Flevoland (Osieck 1973)
11/10	4 ex. Schiermonnikoog, Kooibos (H. A. Vonk en B. G. Nijeboer)
12/10	3 ex. " " "
13/10	3 ex. " " "
14/10	2 ex. * " " "
14/10	5 ex. " " "
16/10	2 ex. " " "
19/10	2 ex. " " "
21/10	" " "
22/10	Texel, Korverskooi (M. C. Stoepker en A. J. Dijkse)
30/12	Schinveld, Limburg (J. Erkens en H. Gelissen)

boomkruipers waargenomen, die goed zijn beschreven. Van deze 9 exemplaren waren er drie voorzien van een ring; het is zeer waarschijnlijk dat deze door Vonk en Nijeboer in de voorafgaande week waren geringd. Verder is het belangrijk te vermelden dat de waarnemers — Van Dijk, Heinemeyer en Dubbelt — toen geen Boomkruipers hebben waargenomen. Van deze soort zijn een tiental waarnemingen van Schiermonnikoog bekend, bovendien heeft hij er enkele malen gebroed (Mooser 1973).

Van de 28 waarnemingen zijn er 16 goed beschreven. Ze kunnen aanvaard worden als bevestigde dan wel onbevestigde waarnemingen (*cq.* eenmanswaarnemingen). Deze 16 waarnemingen hebben in totaal betrekking op 28 verschillende exemplaren (Tabel 2), waarvan er drie waren geringd (Schiermonnikoog, zie boven).

Alle vondsten en ringvangsten uit 1972 kunnen beschouwd worden als behorende tot de ondersoort *familiaris* (zie ook Osieck 1975). Het merendeel van de beschrijvingen van de waargenomen exemplaren duidt eveneens op de nominaatvorm.

De ligging van de plaatsen van vangsten en waarnemingen is weergegeven in Figuur 2. Hierbij valt het op dat bijna alle waarnemingen werden verricht in de noordelijke helft van ons land. Wel moet er op worden gewezen dat de waarnemingsintensiteit in het westen van het land en op de Waddeneilanden hoger is dan in andere delen van Nederland. Bovendien is het van belang te vermelden dat de vele waarnemingen van Van Dijk te danken zijn aan de speciale aandacht die deze waarnemer aan deze soort heeft besteed. De winterwaarnemingen en de herhaalde waarnemingen van exemplaren op dezelfde plaats wijzen er op dat een gedeelte van de Taigaboomkruipers in ons land heeft overwinterd.

In de herfst van 1973 werden in totaal 4 gevallen *cq.* vangsten bekend, waarvan er echter maar één als bevestigde waarneming kan worden aanvaard: 4 okt. 1973 Schiermonnikoog, Kobbeduinen (Q. L. Slings en C. N. de Vries).

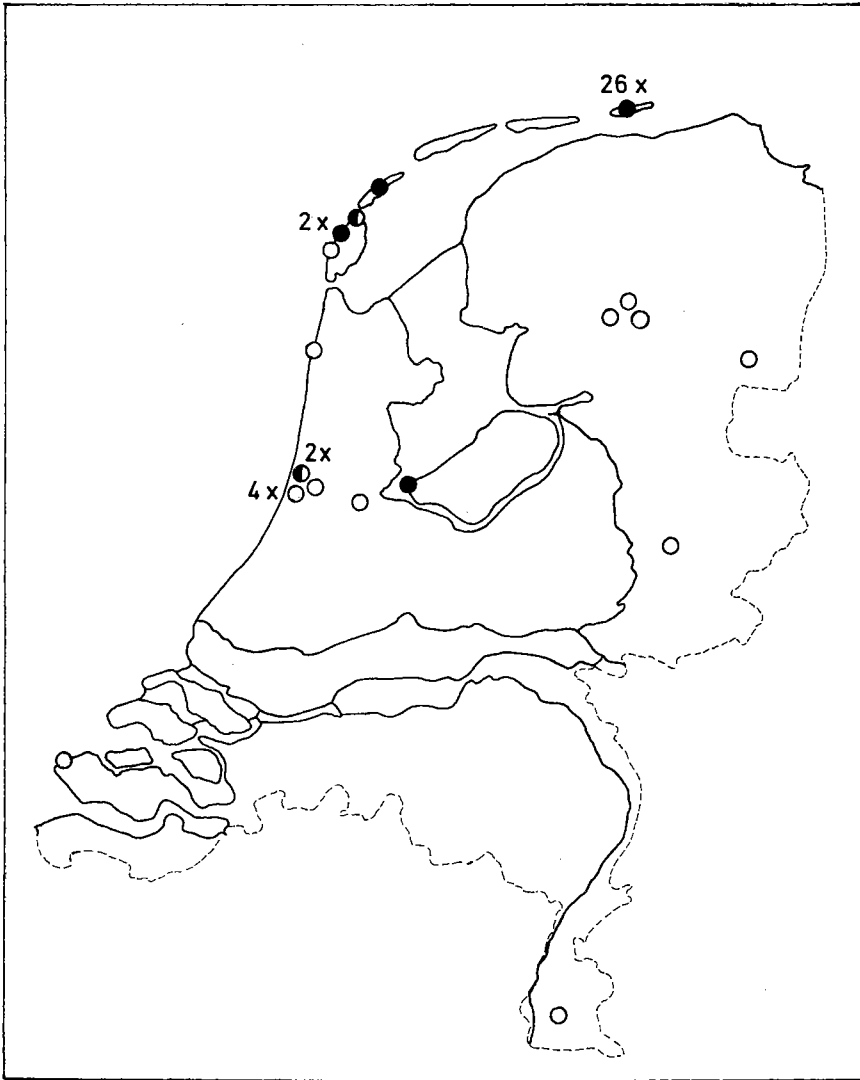

Fig. 2. Ligging van de waarnemings- en vangplaatsen van Taigaboomkruipers in 1972/'73.
Distribution of Treecreepers Certhia familiaris recorded in the Netherlands in 1972/'73.
(●) sept - 15 nov; (○) 16 nov - jan; (◐) in beide voornoemde periodes waargenomen (*observed in both above mentioned periods*).

Tabel 2. Aanvaarde waarnemingen van Taigaboomkruipers in het winterhalfjaar 1972/1973. * = onbevestigde waarneming
 Table 2. Accepted records of Treecreepers *Certhia familiaris* in autumn and winter 1972/1973.

14/10 - 19/12	Texel, De Cocksdorp (C. J. G. Scharringa, E. J. M. Veling e.a.)
19 - 22/10	Schiermonnikoog 9 ex. (A. J. van Dijk e.a.)
26/10	Texel, Staatsbossen 2 ex. (M. Bouman en A. J. Dijkse)
29/10 - 27/12	Zandvoort, A.W. Duinen (A. J. van Dijk en T. M. van Spanje)
7/11	* Amstelveen, Amsterdamse Bos (G. van Bladeren)
12/11	A.W. Duinen, Droge Kom (A. J. van Dijk en H. D. Heinemeyer)
9/12	" " (A. J. van Dijk en T. M. van Spanje)
27/12	" " (A. J. van Dijk)
26/11	Petten, Pettemerbos (E. J. van IJzendoorn en A. v. d. Berg)
9/12 & 9/1	* Laren (Gld.), Verwolde (K. Waldeck)
9/12	Texel, Westerslag (C. J. G. Scharringa en P. Hirschler)
24/12	Westkapelle, Overduin (C. J. G. & J. Scharringa)
26/12	* Sleen (Dr.), Erm (R. Dubbelt)
27/12	* Aerdenhout (A. J. van Dijk)
27/12	* Vogelenzang, A.W. Duinen (A. J. van Dijk)
31/12	Diever (Dr.), Berkenheuvel (A. J. van Dijk en H. D. Heinemeyer)
31/12	Vledder (Dr.), Boschoord (idem)
31/12	West-Stellingwerf, Boswachterij Appelscha (idem)

Het geringe aantal vangsten en het ontbreken van waarnemingen in 1973 wijst erop dat het aantal exemplaren in 1973 veel kleiner moet zijn geweest dan in het voorafgaande jaar. Wel moet er rekening mee worden gehouden dat er in de herfst van 1973 minder goed op deze soort is gelet dan in 1972. Dit geldt echter niet voor de vangactiviteiten: ook in 1973 werd bijvoorbeeld in de maanden september en oktober op Schiermonnikoog gevangen (vergeleijk ook de aantallen geringde Goudhaantjes in Nederland in 1972 en 1973, resp. 3594 en 3490 exemplaren).

HET VOORKOMEN IN NOORD EN OOST EUROPA TIJDENS DE NAJAARSTREK IN HET BIJZONDER IN 1972 EN 1973

De Taigaboomkruiper wordt beschouwd als overwegend standvogel (Voous 1960). De vangsten op de ringstations in Scandinavië, Polen en de Baltische Staten tonen aan dat deze soort in sommige jaren duidelijk trek te zien geeft (Tabel 3). Verder zien we dat op alle ringstations de vangsten zowel in 1972 als in 1973 zeer hoge waarden bereikten in vergelijking met de voorafgaande vijf jaren.

In andere jaren is de overeenkomst tussen de ringstations veel minder: 1966 was een goed jaar in Zweden, terwijl de vangsten in Finland laag waren. Het omgekeerde was in 1967 het geval: de Taigaboomkruiper was in dit jaar in Finland talrijker dan ooit eerder werd waargenomen (Hildén 1968), terwijl de aantallen in Polen en Zweden zeer laag waren.

In 1972 en 1973 waren de aantallen trekkers in Finland opvallend hoog (Hildén 1974a). Zo was de soort op het eiland Rönnskär (zie Fig. 1) in 1972

4 tot 5 maal talrijker dan gewoonlijk; eerste waarneming op 19/8, de meeste in september en oktober. In de herfst van 1973 was de soort eveneens talrijk en een nieuw vangstrecord werd bereikt (T. Tallgren in litt.). Hildén (1974b) komt tot de conclusie dat de aantallen trekkers in 1973 hoger waren dan in 1972: "strong movement" in 1972 en "very strong movement" in 1973.

Zweden. Voor het ringstation Hartsö-Enskär komt I. Nord (in litt.) wat betreft 1972 tot eenzelfde conclusie: "more frequent than any year before". De topdag was 26/9 toen 24 exemplaren werden gevangen. Op het vogelstation Hammarö was de soort zowel in 1972 als in 1973 talrijker dan gewoonlijk; geringd werden respectievelijk 163 en 211 exemplaren (B. Ehrenroth in litt.). Op het vogelstation Torhamn waren de vangsten over de jaren 1970-1973 resp. 24, 15, 80 en 50 (L. Möllersten, G. Strömberg in litt.). Voor Ottenby en Falsterbo wordt verwezen naar Tabel 1.

Estland. In West Estland was de soort in 1971 en 1972 talrijk tijdens de najaarstrek, terwijl voor 1973 zelfs "very strong migration" wordt gemeld (T. Kastepõld in litt.). Voor Letland en Polen wordt verwezen naar Tabel 3.

Tabel 3. Herfsttotalen aantal geringde exemplaren gedurende negen jaar.
Table 3. Autumn totals (number of birds ringed) during nine years.

	1965	1966	1967	1968	1969	1970	1971	1972	1973
Rönnskär, Finland	1961-1971: 150						29	101	193 (1)
Lågsjär, Finland	88	19	72	0	?	?	58	220	332 (2)
Hartsö-Enskär, Zweden	6	27	26	1	7	30	45	197	144 (3)
Ottenby, Zweden	41	94	8	1	5	0	0	122	44 (4)
Falsterbo, Zweden	17	124	4	1	0	0	0	104	54 (5)
Pape, Letland	?	?	26	5	186	101	123	207	329 (6)
Hel + Mierzeja Wiślana, Polen	238	172	17	47	102	121	236	391	305 (7)

Verantwoording: (1) T. Tallgren in litt. & Hildén 1974b; (2) Hildén 1968, 1969 en 1974b; (3) I. Nord in litt.; (4) C. Edelstam in litt.; (5) G. Roos in litt.; (6) J. Lipsbergs in litt.; (7) P. Busse in litt.

Denemarken. In Noord Sjaelland was de soort in oktober 3 tot 4 maal zo talrijk dan normaal; het eerste exemplaar werd eind september gesignaleerd. In Noord Jutland werden 25 exemplaren van de ondersoort *familiaris* geringd van eind september tot begin december; deze ondersoort komt hier gewoonlijk niet voor. Op het vogelstation Blåvand, waar de soort anders niet voorkomt, waren 15 waarnemingen en 11 vangsten van de ondersoort *familiaris* (vooral eerste helft oktober). In een aantal andere gebieden werden geen opvallende aantallen waargenomen (A. P. Møller, B. M. Sørensen in litt.).

Duitsland. In Oost-Duitsland (Serrahn?) werd in 1972 een behoorlijk aantal Taigaboomkruipers geringd; een vergelijking met andere jaren is echter helaas niet mogelijk (A. Siefke in litt.). Op Helgoland waren in 1972 drie waarnemingen van deze soort op 3, 12 en 14 oktober (Vauk 1973); de Taigaboomkruiper is hier een zeldzame, niet jaarlijkse doortrekker (Vauk 1972).

Op het eiland Borkum werden op 5 januari 1973 5 exemplaren waargenomen (Heldt 1973).

In België is de ondersoort *familiaris* nog niet vastgesteld, ook niet in 1972 of 1973 (W. Roggeman mond. med.).

In Engeland, waar de nominaatvorm negenmaal met zekerheid is vastgesteld (BOU 1971), is uit 1972 één waarneming van ssp. *familiaris* bekend: 26/11-eind december, 1 ex., Kergord, Schotland (Scot. Birds 7: 370).

Gegevens uit andere delen van Europa zijn niet bekend; mogelijk omdat niet speciaal op deze ondersoort wordt gelet of omdat ze moeilijk zijn te onderscheiden van locale broedvogels. Samenvattend kan worden vastgesteld dat de Taigaboomkruiper zowel in 1972 als in 1973 in geheel Noord Europa een opvallend talrijke verschijning op de vogelstations was. Deze talrijkeheid leidde in 1972 tot een groot aantal waarnemingen in Nederland terwijl in 1973 slechts één vangst bekend werd.

HET GROTE AANTAL TAIGABOOMKRUIPERS IN NEDERLAND IN 1972

Het grote aantal vangsten en waarnemingen van Taigaboomkruipers in 1972 in ons land staat in ieder geval in verband met de grote aantallen trek- kers van deze soort in Noord Europa. Deze aantallen waren echter, evenals bij het Goudhaantje (Osieck in prep.), in 1973 eveneens hoog (in Estland en Finland was de soort zelfs talrijker dan in 1972), maar hebben toen slechts tot één geval in Nederland geleid. De oorzaak hiervan zou kunnen zijn dat ze zich in 1972 verder in zuidwestelijke richting hebben verspreid dan in 1973. Dit kan een belangrijke rol spelen omdat ons land op de zuid- en westgrens van het overwinteringsgebied lag: meeste gevallen in de noordelijke helft van ons land, slechts één in Engeland en geen in België.

Ook uit de vangstgegevens blijkt dat de noordelijke en oostelijke Taiga- boomkruipers minder ver trekken dan de Goudhaantjes. Vergelijken we de aantallen Taigaboomkruipers en Goudhaantjes die te Hartsö-Enskär en Falsterbo zijn gevangen, dan blijkt het aantal van de eerste soort te Falsterbo relatief ongeveer de helft lager te zijn dan in Hartsö-Enskär (per 100 Goud- haantjes in Hartsö-Enskär 16.7 Taigaboomkruipers en in Falsterbo 8.3 Taiga- boomkruipers). Kennelijk trekt een gedeelte niet verder dan Zuid Zweden. Hetzelfde zien we als Estland en Letland worden vergeleken met Polen. In Nederland (Schiermonnikoog) bedroeg deze verhouding 100 : 1.3.

Het grote aantal vangsten in 1972 is verder ook te danken aan de sterke toename van de vangactiviteiten ten behoeve van het ringonderzoek. Vooral de introductie van de mistnetten in de vijftiger jaren heeft deze toename mogelijk gemaakt. De vangsten in 1972 en met name die op Schiermonnikoog, Vlieland en in Zuidelijk Flevoland, hebben de waarnemers op de aanwezigheid van deze soort in de herfst van 1972 geattendeerd, wat tot een groot aantal waarnemingen leidde.

Verder is uit de periode 1900 tot en met 1972 in Nederland een aantal gegevens bekend geworden die erop wijzen dat de Taigaboombkruiper regelmatig voorkomt dan uit de schaarste van concrete gevallen zou kunnen worden afgeleid (zie Avifauna van Nederland 1970). Hierop heeft Waldeck (1962) reeds gewezen. Het ontbreken van vondsten en een zekere onbekendheid met de soort hebben er waarschijnlijk toe geleid dat men deze soort over het hoofd heeft gezien. Typerend is wellicht het volgende citaat uit Drijver (1957: 237): „Bij wijze van grote uitzondering komt er soms een boomkruiper in de herfst tot het eiland afzakken, een soort, die merkwaardigerwijze ook nog op de lijst van Texelse broedvogels ontbreekt. Zo'n herfstvogel valt soms op door zijn witte, haast effen-ivoorkleurige onderzijde en dat zou erop kunnen wijzen, dat hij tot de oostelijke en noordelijke vorm behoort, de kortsnavelboomkruiper, die in ons land nog niet verzameld werd, maar die er waarschijnlijk meer voorkomt, dan dikwijls wordt aangenomen”.

Graag dank ik degenen die mijn onderzoek mogelijk hebben gemaakt. Prof. Dr. K. H. Voous en Dr. J. Wattel (Instituut voor Taxonomische Zoölogie) begeleidden het onderzoek en droegen bij aan de definitieve vormgeving van het manuscript. Van veel ornithologen ontving ik gegevens omtrent het verloop van de najaarstrek van de Taigaboombkruiper in andere delen van Europa. Zij zijn in de tekst van dit artikel genoemd. De heer M. J. Tekke, archivaris van de Commissie voor de Nederlandse Avifauna, stelde de waarnemingskaarten van de Taigaboombkruiper beschikbaar en hield mij steeds op de hoogte van nieuw ingekomen waarnemingen. De heer G. J. Oreel was behulpzaam bij het schrijven van de tekst en de heer C. S. Roselaar voorzorg het manuscript van commentaar.

SUMMARY

The Treecreeper *Certhia familiaris* has been recorded only twice prior to 1972, viz. 27th Dec. 1967 and 24th Dec. 1971. Surprisingly, in the autumn and winter 1972/1973 a large number of Treecreepers were reported, including 28 sight records, 25 trappings, and three birds found dead. These records have been reviewed using the criteria formulated by Osieck (1975). All records of birds found dead or trapped (Table 1) and 16 sight records of one or more birds (Table 2) could be accepted. All birds examined in the hand have been referred to the race *familiaris* from northern Europe and most birds seen showed the characters of this race. This influx coincides with high numbers of migrating Treecreepers at bird stations in Finland, Sweden, Estonia, Latvia and Poland (Table 3) and numerous records of the nominate race in Denmark and northern Germany. In the Netherlands most records were in the northern half of the country (Fig. 2). There are no records of this race in Belgium and only one in Great Britain. In 1973 migrating Treecreepers were also numerous in northern Europe (Table 3) but only one was trapped in the Netherlands and there were no sight records. Apparently the southwest limit of the winter range crossed the Netherlands in 1972, but in 1973 the migration extended less far southwestward.

The occurrence of migrating Treecreepers coincides with exceptionally large numbers of Goldcrests during migration in northern and western Europe. Possible causes for these movements will be treated in another paper.

LITERATUUR

- British Ornithologists' Union. 1971. The status of birds in Britain and Ireland. Blackwell. Oxford.
- Bruin, O. de 1969. De Kortsnavelboomkruiper (*Certhia familiaris* Linnaeus), „nieuw” voor Nederland. *Limosa* 42: 112—113.
- Drijver, J. 1957. Texel het Vogeleiland. Veen. Amsterdam.
- Heldt, R. 1973. Invasionsvogel-Meldedienst. Orn. Arb. gemeinsch. Schl.-Holst. Hamburg. Friedrichstadt.
- Hildén, O. 1968. The bird stations of Finland and their activities in 1967. *Ornis Fenn.* 179—187.
- Hildén, O. 1969. Activities of Finnish bird stations in 1968. *Ornis Fenn.* 46: 179—187.
- Hildén, O. 1974a. Finnish bird stations, their activities and aims. *Ornis Fenn.* 51: 10—35.
- Hildén, O. 1974b. (Occurrence of irregular migrants at Finnish bird stations in 1971-73). *Lintumies* 9: 97—111 (in het Fins met Engelse samenvatting).
- Marle, J. G. van, K. H. Voous en J. Wattel. 1973. Kortsnavelboomkruiper en andere Noordoost-Europese gasten in 1971-72. *Limosa* 46: 63—66.
- Mooser, R. 1973. De vogels van Schiermonnikoog. *Wet. Med. KNNV* nr. 95.
- Osieck, E. R. 1973. Vangst van een Kortsnavelboomkruiper *Certhia familiaris* in Nederland. *Limosa* 46: 95—96.
- Osieck, E. R. 1975. Determinatie van boomkruipers *Certhia* in Nederland. *Limosa* 48: 176—187.
- Vauk, G. 1972. Die Vögel Helgolands. Parey. Berlin.
- Vauk, G. 1973. Seltene Gäste, Irrgäste und Bemerkungen zu den Brutvögeln Helgolands. *Vogelwelt* 94: 146—154.
- Voous, K. H. 1960. Atlas van de Europese vogels. Elsevier. Amsterdam.
- Waldeck, K. 1962. Over het voorkomen van de Kortsnavelboomkruiper (*Certhia familiaris* Linnaeus) in Nederland. *Limosa* 35: 223—226.
- Wallace, D. I. M. 1970. The first ten years of the Rarities Committee. *Brit. Birds* 63: 113—129.

APPENDIX

Lijst van niet aanvaarde waarnemingen

De volgende gevallen zijn niet aanvaard als bevestigde dan wel onbevestigde waarnemingen van *Certhia familiaris* omdat (1) de documentatie onvoldoende was of (2) de beschrijving eerder betrekking had op *C. brachydactyla* (*).

1972/1973	15/10	Vlieland
	19/10	Texel, Staatsbossen
	14/11	Bloemendaal
	25/11	Den Haag
	25/11	Schoorl, duinen
	3/12	Den Haag
	10/12	Wassenaar
	23/12	Schoorl, dorp (2 ex.)
	24/12	Beek (L.)
	27/12	Schoorl (2 ex.)
	6/1	A.W. duinen (3 ex.)
	31/1	Overveen (N.H.)
	1973/1974	6/10
4/11 *		Den Haag
17/11		Assen

Adres: Instituut voor Taxonomische Zoölogie (Zoölogisch Museum), Plantage Middenlaan 53, Amsterdam 1004.